

Božieho Slova vo dne i v noci. Boh je svetlo a nie je v Ňom žiadnej tmy. Nie je v Ňom nič negatívneho. Sýt svoju myseľ Písmom, Slovo Božie je pozitívne a uchová tvoju myseľ obnovenú.

Keď sa sýtiš Božím Slovom, buď opatrný, aby si nezaväzoval svoju myseľ len tradičnými myšlienkovými modelmi. Odváž sa veriť Bohu v zložitých a v nemožných situáciách. On je Boh. Rád robí pre svoje deti veľké a mocné skutky.

Buď revolucionár. Odváž sa veriť Bohu vo väčších veciach, prines tak slávu Jeho menu! Veľa ľudí je zviazaných, pretože myslí len tradičným, ortodoxným spôsobom, preto skrze nich Boh nemôže robiť veľké veci, ktoré by chcel robiť. Keď však prijmeš Božie Slovo, v tvojom myslení nastane zásadná zmena. Potom ver Bohu, že dosiahneš veľké veci, ktoré presahujú tvoje súčasné hranice.

Keď som v Kórei, dvakrát do týždňa mám stretnutie so svojimi 750 spolupastormi. Vyzývam ich a žiadam, aby robili revolúciu vo svojom myslení.

„Neuvažujte tradične,“ vyzývam ich. „Nežite podľa svojho obmedzeného myslenia. Žite podľa Božieho Slova. Sýte sa Slovom Božím. Rozširujte svoj myšlienkový život podľa Písma, potom bude mať Boh úplnú slobodu vyjadrovať sa prostredníctvom vašich myšlienok.“

Moji spolupastori sú slovami, ktorými ich povzbudzujem, silne motivovaní. Prijímajú Slovo, a keď narazia na revolučnú myšlienku, nasledujú ju a potom vidím výsledky. Ja do ich práce nezasahujem, s výnimkou prípadov, keď zakúšajú ťažkosti.

Raz som im delegoval autoritu, táto právomoc zostáva delegovaná a ja si s tým ďalej nerobím starosti. Pracujú so svojimi spolupastormi týmto pozitívnym prístupom. Každý z týchto úspešných služobníkov je zodpovedný za naplnenie potrieb určitého množstva osôb z našich 700 000 členov.

Uvažuj v pojmach zázrakov

Keď si zmenil svoj myšlienkový postoj z negatívneho na pozitívny, твоjim druhým krokom musí byť neustále sebakáznenie smerujúce k mysleniu v oblastiach zázrakov. Tento prístup môžeme vidieť v životoch učeníkov Ježiša Krista.

Raz vyšiel Ježiš na púšť v sprievode 5 000 mužov. Okrem 5 000 mužov tam bolo pravdepodobne 10 000 žien a veľa detí. V skutoč-

nosti tam bolo minimálne 20 000 ľudí. Keď sa schyľovalo k večeru, začalo sa stmievať a ochladzovať, ľudia začali byť hladní.

Kristus zavola Filipa: „Filip, títo ľudia sú hladní. Nakrm ich.“

Filip dostal od Pána Ježiša Krista príkaz nakrmiť ten veľký zástup. Keby sme túto udalosť previedli do moderných pojmov, môžeme si predstaviť Filipa, ako organizuje skupinu ľudí, ktorú by sme dnes nazvali „výborom“, aby zvážili, ako nakrmiť toto obrovské množstvo ľudí. Predstavte si, ako vyberá členov výboru a povoláva vysoko inteligentných učeníkov.

Filip ako predseda zahajuje schôdzu výboru a hovorí: „Páni, náš Pán Ježiš Kristus mi prikázal nakrmiť týchto 20 000 ľudí na púšti. Náš výbor je zodpovedný nájsť spôsob, ako to urobiť. Máte nejaké nápady?“

Nejaký chlapík zodvihne ruku, a keď ho Filip vyzve, povie: „Nevieš, že sme na púšti? Nie sme v centre Jeruzalema. Je absolútne nemožné čo aj len pomyslieť nakrmiť týchto ľudí.“

„Súhlasím,“ odpovedá asi Filip.

„Pán Zapisovateľ, zaznamenajte to.“

Druhý muž zodvihne ruku: „Pán Predseda, chcem sa spýtať: Máme dosť peňazí? Budeme potrebovať minimálne 200 denárov, aby sme nasýtili aspoň časť týchto ľudí. Máme dosť peňazí?“

„Nie,“ odpovedá Filip, „nemáme ani halier.“

„To ste asi trochu mimo, keď sa ich snažíte nasýtiť,“ odsekne.

„Súhlasím s vami,“ odpovedá Filip. „Pán Zapisovateľ, toto tiež zaznamenajte.“

Tretí muž hovorí: „Pán Predseda, poznáte nejakého pekára, ktorý by mohol naraz napiecť také množstvo chleba?“

„Nie,“ povedal Filip, „nepoznám žiadneho takého pekára na okoli.“

„Dobre, potom by trvalo týždeň, kým by sme týchto ľudí nasýtili, a to je nemožné!“

„Áno, súhlasím,“ povedal Filip. „Pán Zapisovateľ, aj toto zaznamenajte.“

Ďalší učeník povie: „Chcel by som tiež povedať svoj názor, pán Predseda. Viete, že už je neskoro. Prečo ich nerozpustíme a nepovieme im, aby si každý našiel miesto, kde sa vyspi a naje?“

Schôdza bola odložená a Filip si roztriedil informácie. Ibaže tie informácie boli len a len negatívne, vyvracali učenie Ježiša Krista. Jeho príkazu priamo odporovali.

Filip teda išiel informovať Ježiša, keď však začal hovoriť, prišiel Ondrej s piatimi bochníkmi chleba a dvoma rybami. „Ondrej,“ prehlásil možno Filip, „ty si z nás robíš srandu. Čo to má znamenať? Máš päť bochníkov chleba a dve ryby pre 20 000 ľudí? Ty si sa asi zbláznil!“

Ale Ondrej mu vôbec neodpovedal. Jednoducho tých päť chlebov a dve ryby priniesol Ježišovi.

„Ježiš, nie je to dosť pre nasýtenie toľkých ľudí, ale aj tak som ti to priniesol.“

Ondrej počul Ježišov príkaz. Jeho myseľ príkaz prijala a možno aj pochyboval, ale priniesol jedlo, ktoré zohnal. Ondrej mal pozitívne myslenie a skrže toto myslenie získal víziu od Ježiša Krista.

Ježiš potom požehnal chlieb a ryby, rozmnožil ich, a ten veľký zástup bol nasýtený.

Všetci kresťania patria Ježišovi Kristovi, sú však medzi nimi dve školy myslenia – jedna je Filipova a druhá Ondrejova. Nanešťastie veľa cirkví patrí k Filipovej škole, hovoria len o tom, čo je nemožné. Plačú, že sú na púšti, že je neskoro, a že ľudia nemôžu byť nasýtení. Hovoria s malou vierou a hovoria len o tom, čo sa nedá.

Do ktorej školy patríš? Do Filipovej, alebo veríš, že Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i naveky, takže si si vybral tú Ondrejovu?

Keď Boh v roku 1969 prihovril môjmu srdcu a povedal mi, aby som postavil zborovú budovu pre 10 000 ľudí, mal som zmiešané pocity. Pretože sa vízia narodila v mojom srdci, bol som vzrušený a plný nových očakávaní, mal som však aj strach. Raz som sa cítil ako Filip, raz ako Ondrej. Hovoril som so staršími a všetci do jedného uvažovali ako učeník Filip. Hovorili, že je to nemožné.

Keď som hovoril so svojimi diakonmi, ktorých vtedy bolo 600, zistil som, že každý z nich uvažuje rovnako. Pripojil som sa teda tiež k Filipovej škole. Prišiel som v modlitbe k Ježišovi a povedal som Mu, že nemôžem tú budovu postaviť. Keď som sa modlil, Ježiš mi hovoril skrže Ducha Svätého: „Nežiadal som ťa, aby si sa radil s diakonmi a so staršími. Jednoducho som ti povedal, aby si išiel a staval!“

„Pane,“ odpovedal som, „vieš predsa, že nemám za čo tú budovu postaviť. Bude to stáť oveľa viac peňazí ako mám teraz.“

Nemal som vôbec tušenie, aká bude Jeho nasledujúca otázka. „Čo by si mohol dať zo svojho?“

V srdci som vedel, že sa na to pýta, ale nechcel som si túto otázku pripustiť: „Ježiš, nežiadaj ma, aby som to urobil. Ženil som sa v tri-

dsiatke a počas tých rokov som šetril, aby som mohol svojej neveste kúpiť nádherný dom. Nemôžem ten dom predať.“

Pán však odpovedal: „Predaj svoj dom a prines mi vo viere tie peniaze.“

„Bože, to je strašné!“ odvetil som. „Ako by som to mohol urobiť?“

„Ak máš veriť môjmu Slovu a svedčiť o mojich zázrakoch,“ napomínal ma Pán, „musíš byť najskôr ochotný dať, čo máš.“

Pre kórejskú ženu je dom všetkým. Je to miesto, kde vychováva svoje deti. Je to miesto, kde buduje svoj život. Je to pre ňu vzácny majetok. Mal som obavy jej to povedať, a tak som sa začal do úmoru modliť. Modlil som sa, aby moja manželka súhlasila s predajom nášho domu.

V ten večer som jej priniesol domov kvety a prestieranie.

„Prečo si mi priniesol darčeky?“ spýtala sa. „Obávaš sa, že ťa už toľko nemilujem?“ Ale tešila sa z nich a šťastne pripravovala večeru.

„Chvála Bohu,“ odpovedal som. „Som taký rád, že som si vybral práve teba. Keby Boh chcel, aby som si znovu vybral nejaké dievča, rozhodol by som sa opäť pre teba. Si pre mňa zo dňa na deň krajšia.“

Vo chvíli, keď som cítil, že je vhodný okamih, povedal som: „Miláčik, mám veľký problém.“ Znepokojene sa na mňa pozrela a naliehala: „Povedz mi, o čo ide.“

„Budeme stavať veľkú zborovú budovu pre 10 000 ľudí,“ povedal som. „Bude to stáť asi päť miliónov dolárov, a keď som sa za to modlil, Duch Svätý hovoril k môjmu srdcu a povedal mi, že ak chcem na tú budovu dostať peniaze, mal by som najskôr dať z nášho vlastného. Boh chce, aby sme obetovali päť chlebov a dve ryby... a týmito piatimi chlebami a dvoma rybami je náš dom!“

Moja žena zbledla, pozrela sa mi priamo do očí a povedala: „Tento dom je môj, nie tvoj. Neopováž sa ho dotknúť. Patrí mne a mojim deťom. Nemôžeš tento dom darovať.“

Jej reakcia bola presne taká, ako som očakával. Išiel som späť k Pánovi a modlil som sa: „Pane, urobil som čo sa dalo. Teraz je to na Tebe. Pošli Ducha Svätého, nech sa dotkne jej srdca, aby sa poddala.“

Tej noci, keď som sa modlil, som počul, ako sa moja žena v spánku obracia sem a tam. Vedel som, že Duch Svätý pracuje. Povedal som Pánovi: „Pane, dotýkaj sa jej ešte.“

A naozaj, Pán sa jej dotýkal. Skoro týždeň nemohla spať a oči

mala opuchnuté. Nakoniec prišla a povedala mi: „Už to nemôžem vydržať. Nemôžem vzdorovať tomu, čo chce odo mňa Duch Svätý. Vzdávam sa toho domu.“ Priniesla darovaciu listinu a venovali sme dom na stavbu novej budovy. Boli sme ako Ondrej. Aj keď mal v ruke len päť chlebov a dve ryby, veril, že Ježiš môže toto malé množstvo rozmnožiť a spôsobiť, že toho bude viac než dosť pre celý zástup. My tiež patríme k Ondrejovej škole.

A tak zbor plánoval rozvoj. Mnohokrát som bol rád, že vízia stavať novú svätyňu prišla do môjho srdca od Pána, pretože dni pred nami boli plné skúšok. Jedného dňa povstal problém s pozemkom, na ktorom sme chceli stavať. Kórejská vláda pripravovala k zastavaniu zvláštne pozemky, ktoré sa nazývali Yoido (ostrov YOI). Celá štvrť mala byť vybudovaná podľa vzoru newyorského Manhattanu. Na tom pozemku stavali vládne budovy a cirkevnú budovu tam povolili len jednu. Z celej Kórei prichádzali cenové ponuky od presbyteriánov, metodistov, baptistov, katolíkov, budhistov a konfucionistov. Všetci žiadali vládu, aby tam mohli postaviť svoj kostol či chrám, a ja som tiež poslal žiadosť. Človek, ktorý ju prijímal, sa na mňa pozrel a spýtal sa: „K akej denominácii patríte?“

„Assemblies of God,“ odpovedal som.

„To je tá cirkev, kde ľudia tak nahlas chvália Boha? A modlia sa za chorých a hovoria cudzími jazykmi?“

„Správne,“ odvetil som.

Potriasol hlavou: „Viete, tá budova bude priamo oproti Národnému parlamentu. Tá cirkev musí byť dôstojná, a to vaša nie je. Nemôžeme vašu žiadosť prijať.“

Keď som počul jeho odpoveď, bol som svojím spôsobom rád, pretože ma mohla ospravedlniť zo stavania budovy. Obrátil som sa v modlitbe k Pánovi: „Pane, Ty si to všetko počul, však áno? Nie sme dosť dôstojní, aby sme tam stavali.“

Viete, Pánovi môžete predkladať výhovorky, aké chcete, ale Duch Svätý má vždy odpoveď. Duch Svätý povedal: „Kedy som ťa žiadal, aby si išiel a podal žiadosť o stavebné povolenie?“

„Nemal som to robiť?“ spýtal som sa.

„Moje dieťa,“ odpovedal, „musíš chodiť cestou modlitby a viery a ja ťa budem viesť, čo robiť ďalej.“

Začal som sa postíť a modliť. Potom v mojom srdci prehovorila múdrosť Ducha Svätého: „Choď a zisti, kto je zodpovedný za výstavbu toho územia.“

Išiel som na mestský úrad mesta Soul a dozvedel som sa, že je za to zodpovedný zástupca primátora. Zistil som si niečo o ňom a jeho rodine. Jeho matka bola členkou presbyteriánskej cirkvi. Navštívil som ju teda a modlil som sa s ňou. Jedného dňa bola naplnená Duchom Svätým a začala chodiť do nášho zboru.

V Kórei má svokra dosť veľký vplyv nad svojou nevestou. Povzbudil som ju, aby svoju nevestu priviedla do zboru, povedal som jej: „Tvoja nevesta musí byť spasená.“

Tak sme sa za to ja i ona modlili. Nasledujúcu nedeľu priviedla svoju nevestu do cirkvi. Po vypočutí kázne dala svoje srdce Kristovi a neskôr bola naplnená Duchom Svätým.

Skrze ňu som potom začal pracovať na získaní jej manžela pre Pána. Myslel som si: „Ak mám manželku, viem, že môžem získať aj manžela.“ Povzbudzoval som ju: „Musíš priviesť svojho manžela do zboru.“

„Ale on je veľmi zaneprázdnený,“ odpovedala.

„Predsa nechceš, aby išiel do pekla, však nie?“ povedal som prísne. „Tak ho priveď do zboru.“

V ten deň, keď ho priviedla do zboru, kázal Duch Svätý a ja mocné kázanie. I keď som sa na neho nepozeral, posolstvo bolo naozaj pre neho, a v tú nedeľu zázračne vydal svoje srdce Pánovi.

Nasledujúcu nedeľu vošiel do mojej kancelárie. „Pastor, som zodpovedný za rozvoj Yoida. Máme povolenie pre jednu kórejskú cirkev, aby tam prišla a stavala. Želám si, aby sme tam postavili našu zborovú budovu.“

Chcel som kričať, ale Duch Svätý mi to nedovolil. Niekedy Duch Svätý koná veľmi tajomne. Mal som dojem, že Duch Svätý hovorí k môjmu srdcu, aby som povedal „nie“. Protestoval som: „Nie, tvrdo som na tom pracoval.“ I keď moje srdce umieralo túžbou povedať „áno“, odpovedal som: „Nie, pán zástupca primátora. Premiestniť túto cirkev do Yoida by stálo veľké množstvo peňazí, museli by sme kúpiť prinajmenšom dvanásť až šesťnásť tisíc metrov štvorcových pozemku. To by stálo viac než päť miliónov dolárov. Myslím, že je to teraz nemožné. A čo je ešte horšie, sme považovaní za nedôstojnú letničnú cirkev, a ani moju žiadosť neprijali.“

Usmial sa a povedal: „Myslím si, že viem, ako na to. Modlite sa tento týždeň a ja sa vrátim. Potom mi môžete odpovedať, pretože ja to môžem zariadiť rýchlo.“

Modlil som sa celý týždeň a on sa nasledujúci týždeň vrátil do

mojej kancelárie. „Pastor, ak sa rozhodneš premiestniť zbor tam, zariadim všetko potrebné, aby sme mali najlepší pozemok. Zariadim tiež všetky podklady a náklady ponesie môj úrad. Pošlem svojho človeka do budovy Národného parlamentu, aby získal všetky potrebné povolenia a zabezpečím ohľadom tohto všetky papiere. Urobím všetko preto, aby sme mohli kúpiť pozemok na úver od mesta. To všetko pre teba urobím a ty budeš mať ten pozemok.“

Duch Svätý povedal môjmu srdcu: „KRIČ!“

„Pán zástupca primátora,“ povedal som, „súhlasím.“

Boh mi týždeň nedovolil povedať „áno“, a výsledkom toho bolo, že sme nielen zázračne získali pozemok, ale boli sme ušetrení všetkého papierovania!

Potom som vybral stavebnú spoločnosť a podpísal zmluvu o postavení stavby. Krátko potom začali kopať a stavba zborovej budovy a nájomného domu začala. Zástupca primátora je dnes jedným z vodcov starších v našom zbore.

Tvoja viera bude skúšaná podobným spôsobom. Ak máš malý projekt, budeš skúšaný v malých veciach, ak máš veľký projekt, budeš skúšaný vo väčšom merítku. Nikdy si nemysli, že viera má ustlať na ružiach. Budeš prechádzať nepokojom, ktorým Boh bude skúšať tvoju vieru.

Čo sa týka budovania zborovej budovy, patrilo som k Ondrejovej škole a s veľkou vierou som sa premodlil každým novým problémom.

Ale potom prišiel pokles doláru a staviteľ zrušil našu zmluvu. Povedal, že musí byť uzavretá znovu a zdvihol cenu. Potom nastala ropná kríza. Ľudia v zbore strácali prácu a zborové príjmy poklesli až tak, že som ťažko mohol zaplatiť úroky z pôžičiek. Nemohol som dať plat zborovým zamestnancom, sám som tiež nedostával plat.

Potom na mňa stavebná firma podala súdne oznámenie, pretože som nebol schopný platiť zvýšenú čiastku. Keď som prišiel do zboru, dostával som súdne predvolania jedno za druhým, od energetických závodov, od mestských služieb, od stavebnej spoločnosti. Papiere na mojom stole sa kopili, ale ja som nemal na to, aby som ich zaplatil. Dokonca som nemal ani peniaze, aby som si najal právnika. Sedel som za stolom a zboroví zamestnanci jeden po druhom odchádzali, pretože som nemohol vyplatiť ich mzdy. Nikto nechcel zostať na potápajúcej sa lodi, a ja som sa potápal rýchlo.

Pretože sme náš dom predali a nemali sme kde bývať, presťahoval

som rodinu do jedného nedokončeného bytu na siedmom poschodí nášho nájomného domu vedľa zborovej budovy. Bolo tam veľmi chladno a netiekla tam voda a ani sa nekúrilo.

Každý večer som sa vracal do pustého bytu a v noci sme sa triasli zimou. Nemali sme čo jesť a všetko vyzeralo čierne. Tvrdilo som dopadol a rýchlo som sa stal Filipovým učeníkom. Povedal som si: „Áno, urobil som chybu. Nikdy som nemal takto Bohu dôverovať. Mal som myslieť tradičným spôsobom. Nemal som ani začať chodiť po vode. Všetko s tou vierou je podvod. Všetky tie hlasy, čo som na modlitbe počul, museli byť z môjho vlastného vedomia, a nie z Ducha Svätého. Áno, urobil som chybu.“ Začal som sa lútovať.

Ľudia opustili môj zbor, všetky správy boli negatívne.

Dokonca i moja rodina začala o mne pochybovať. Všetko sa zdalo nemožné, bol som unavený a hladný. „Tu to máš,“ povedal som si jedného dňa, keď som sa pozeral z okna nášho bytu. „To sú tie konce. To je ten takzvaný život viery. Skončím svoj život.“

„Vyskočím z okna bytu,“ pokračoval som, „a zomriem. Ale nechcem ísť do pekla. Pracoval som pre Teba po všetky tie roky a pri najmenšom by som za to niečo chcel mať. Ak je peklo horšie ako toto miesto, prečo by som tam chodil? Ale nechcem žiť vo svete ako je tento. Spácham samovraždu, prijmi však moju dušu a dovoľ mi ísť do neba!“

Účinok tejto modlitby bol mocnejší, ako som si uvedomoval, a ako som sa modlil, počul som, ako nejaký hlas hovorí: „Si zbabelec. Chceš skočiť a stať sa pre ľudí predmetom posmechu. Zostaneš zbabelcom, alebo budeš mužom viery?“

„Áno,“ pripustil som, „som zbabelec.“

Hlas znovu prehovoril: „Nielenže pôjdeš do pekla ty, ale strhneš so sebou i mnoho svojich členov, ktorí ti dôverovali. Požičal si si peniaze od niektorých starších i od členov. Spomeň si na tie tisíce dolárov, ktoré si si vypožičal od tých úžasných sestier zo zboru. Všetky ti dôverovali. A teraz chceš skočiť dole a spáchať samovraždu? To vyvolá reťazovú reakciu. Kvôli tvojej zbabelosti stratia vieru. Budú mať rozbité rodiny a niektorí tiež spáchajú samovraždu. Aký dopad to bude mať na kresťanský svet!“

Tieto slová sa mocne vliali do môjho srdca a vrátili ma do reality. Padol som na zem v plači: „Bože, čo mám teda robiť? Prečo ma necháš zomrieť?“

Duch Svätý hovoril k môjmu srdcu: „Nemôžeš zomrieť. Musíš to

prekonať. Musíš vidieť, že všetky dlhy sú zaplatené, všetky pôžičky ľuďom vrátené.“

Postavil som sa a odišiel zo siedmeho poschodia do svojej kancelárie. Klakol som si, stenal a plakal. Správy o mojom zúboženom stave sa rozšírili medzi ľuďmi. Náhle začali zakúšať obnovenie viery, vrátane tých, ktorí už opustili zbor. „Zachráňme nášho pastora,“ volali. „Zachráňme Božieho muža!“

Začala akcia „Zachráň nášho pastora“. Bola studená zima, nemali sme kúrenie, ale ľudia chodili po tisícoch a zhromažďovali sa v prízemí nedokončenej zborovej budovy. Museli sedieť na ryžových rohožkách a na dekách na zemi, ale chodili. Tisíce ľudí sa začali postíť a modliť celé noci. Volali k Bohu: „Zachráň Božieho muža. Zachráň nášho pastora!“

Boh začal konať. Ženy si strihali svoje dlhé vlasy, prinášali ich k pódiumu, aby boli predané na parochne. Boli to úžasné dojímavé momenty. Jedného dňa prišla k pódiumu osemdesiatročná žena, ktorá nemala žiadne deti, žiadnu podporu, s ťažkosťou žila za pomoci vlády, celá sa chvela a ticho plakala.

Vedel som, že má čo povedať, a tak som počúval. Priniesla starú otlčenú misku na ryžu z nehrdzavejúcej ocele, pár jedálenských paličiek a lyžicu. Keď mi ich dávala, plakala a vravela: „Pastor, chcem vidieť tvoje oslobodenie z tejto situácie. Chcem vidieť, ako ti bude poskytnutá pomoc, pretože tvoja služba mi bola veľkým požehnaním po mnoho rokov. Chcem niečo urobiť, ale nemám žiadne peniaze. Toto je všetko, čo mám.“ Držala starú misku na ryžu, paličky a lyžicu a dodala: „Chcem to všetko dať na Pánovo dielo. Môžem jesť rukami z krabice.“

Keď hovorila, bola pozornosť všetkých upriamená na ňu. Moje srdce úplne zmäklo. „Milá pani,“ povedal som, „nemôžem to prijať. Je to všetko, čo máte. Potrebujete to pre svoj každodenný život. Nemôžem to prijať.“

Znovu začala plakať a povedala: „Či Boh nemôže prijať tento dar od starej umierajúcej ženy? Nemôže? Viem, že to pre teba nie je veľká pomoc, ale chcem niečo dať.“

Náhle povstal jeden podnikateľ a povedal: „Pastor, chcem to kúpiť.“ Zaplatil za tú starú otlčenú misku, paličky a lyžicu skoro 30 000 dolárov.

Nad zhromaždením zavial duch obetavosti, ľudské srdcia boli obmäkčené ako nikdy predtým. Ľudia začali znovu dávať! Niektorí

predali svoje domy a presťahovali sa do malých bytov. Mladomanželia dávali svoje celoročné príjmy do zboru a rozhodli sa po celý rok žiť z viery.

Toto veľké hnutie prinieslo výsledky. Do zboru začali prichádzať peniaze a mohol som platiť úroky z pôžičiek. Banky mi znovu otvárali svoje dvere a behom necelého roka začalo predívne všetko znovu fungovať. Do roku 1973, keď bola svätyňa otvorená a zasvätená, som zaplatil všetky dlhy a bol som vyrovnaný. Nielenže sa mi podarilo zaplatiť úroky, ale som mal ešte päť miliónov dolárov na dokončenie zborovej budovy i nájomného domu!

Boh znovu dokázal, že Ondrejova škola je najlepšia a že uvažovať vo sfére zázrakov znamená premýšľať spôsobom, ktorý si Boh želá.

Veľa ľudí si myslí, že keď má vieru, všetko pôjde ľahko a bude treba prekonať len zopár problémov. Je však dôležité zapamätať si, že to tak nie je. Rozpomeň sa na Abraháma. Mal vieru, ale dvadsaťpäť rokov znášal skúšky, Jákob dvadsať rokov, Jozef trinásť, Mojžiš štyridsať a Ježišovi učeníci prechádzali skúškami a pokušením po celý život!

Nebud' malomyselný, keď prechádzaš niekoľkými ťažkými týždňami alebo niekoľko mesačnými skúškami. Nedvíhaj ruky, nevzdávaj sa, nevolaj: „Kde je Boh?“

Boh je stále tu! Skúša ťa! Niekedy chce Boh posilniť a spevniť tvoju chrbticu a niekedy, zatiaľ čo ťa posilňuje, počuješ praskať kosti. Ak však stojíš na Božom slove a máš vieru, Boh ťa nikdy nesklame!

Raz som podpísal šek na 50 000 dolárov, ktorý bol splatný 31. decembra. Zháňal som peniaze, kde sa dalo, napriek tomu som však nebol schopný dať dokopy ani malú časť tohto obnosu. Keby sa mi nepodarilo zložiť v banke peniaze k uvedenému dátumu, noviny by veľkými písmenami napísali, že pastor najväčšieho zboru v Kórei podpísal nekrytý šek.

Bolo poludnie toho súdneho dňa, keď peniaze mali byť na účte, a ja som sa stále modlil. „Otče. Minul som už všetky svoje peniaze, viac ako som mal. Veľa som si požičal od ľudí. Kam mám ísť, Otče? Nemám kam ísť.“

Pokračoval som v modlitbe. Hodiny postúpili na jednu hodinu, na druhú, na tretiu. Manželka mi volala: „Miláčik, už si zohnal tie peniaze?“

„Nie,“ odpovedal som.

Povedala: „Vieš, že o štvrtej odlieta posledné lietadlo zo Soulu?“

To je tvoja posledná možnosť utiecť do Ameriky.“

„Nemôžem to urobiť. Nemôžem utekať pre svoju zodpovednosťou,“ povedal som jej. „Nemôžem utiecť. Lebo keby som utekal, bolo by pošpinené meno Ježiša Krista. Radšej podstúpim čokoľvek tu v Kórei, akoby som utekal z domu.“

Banky mali zatvárať o šiestej a bolo päť. Bolo mi nanič. Nemohol som ani stáť, ani sedieť. Chodil som sem a tam po kancelárii, ako lev v klietke. Znovu som sa modlil: „Otče, príď, prosím a pomôž mi.“

Náhle mi dal Duch Svätý nápad - pôjdem k riaditeľovi svojej banky a smelo ho požiadam, aby mi napísal šek na 50 000 dolárov. „Otče,“ odpovedal som, „asi som sa už zbláznil. Prehrial som si svoj myšlienkový počítač a ten je preťažený. Nemám, čím by som ručil. Nemám ani pripravené podklady pre žiadosť. Chceš, aby som išiel a žiadal ho, nech mi napíše šek na 50 000 dolárov? To je mimo akýchkoľvek pravidiel!“

Duch Svätý však naliehal: „Áno, robím veci, ktoré presahujú bežné ľudské chápanie. Chod' a urob to.“

Zavolať som svojmu pokladníkovi. „Pán Park, mohol by ste ísť so mnou do banky? Požiadam prezidenta banky, aby mi napísal šek na 50 000 dolárov.“

Pozrel sa na mňa a začal sa smiať: „Vy ste sa už naozaj zbláznil, však áno? Je 31. december. Päť hodín popoludní. Nemáte dohodnutú schôdzku a ľudia stoja u neho v rade.“

Ďalej, nemáme žiadny majetok, ktorým by sme mohli ručiť. Nepripravili sme žiadne papiere. Je to hlúposť! Nepôjdem s vami. Ak chcete ísť, chodte, ale ja zo seba nebudem robiť blázna.“

„Dobre,“ odpovedal som. „Pôjdem s obnovenou myšliou, zatiaľ čo vy ste podriadený tradičnému mysleniu.“

Vzal som si auto a ponáhľal sa do banky. Nebolo tam voľné miesto na parkovanie, ale podarilo sa mi zaparkovať a vošiel som do banky.

Ľudsky povedané, vôbec nebolo možné, aby som sa stretol s riaditeľom. Kancelária sekretariátu bola plná ľudí. „Drahý Duchu Svätý,“ povedal som, „prišiel som až sem. Prosím, daj mi ďalšiu inštrukciu.“

Duch Svätý hovoril k môjmu srdcu. „Chod' smelo. Buď veľmi odvážny. Konaj ako veľký pán. Ničoho si nevšímaj. Chod' priamo do kancelárie prezidenta.“

Vzpriamil som sa a išiel som. Sekretárka si ma všimla a povedala: „Pane, kam idete?“

Pozrel som sa jej priamo do očí, ale nič som nepovedal. Pýtala sa

znovu: „Pane, môžem vedieť, kto ste: Máte schôdzku? Kto ste?“

Náhle ma napadla myšlienka: „Som z najvyšších miest.“ Myslela si, že som zvláštny poverenec prezidenta Kórejskej republiky a jej postoj sa zmenil. Bola zdvorilá. „Z najvyšších miest?“ spýtala sa. „Samozrejme, že sa s ním môžete stretnúť.“ Obrátila sa k čakajúcim a povedala: „Tento muž musí ísť pred vami.“

Vzala ma pred všetkými ostatnými priamo do kancelárie prezidenta banky. Keď som vchádzal, povedal som: „Drahý Duchu Svätý, dostal som sa až sem. Čo mám robiť teraz?“

Duch Pánov bol nado mnou, a takisto ako padol na iných mužov viery, i ja som bol plný odvahy!

Duch stále opakoval: „Si Kráľovské dieťa, si dôležitá osoba. Konaj ďalej ako veľký pán, ktorým si.“ Smelo som vošiel, posadil som sa do kresla a preložil som si nohu cez nohu.

Vstúpil prezident. Pozdravil ma s veľkým úsmevom, podal mi ruku a spýtal sa ma: „V čom podnikáte? Prečo ste prišli? Poznám vás?“ Na jeho otázky som neodpovedal, namiesto toho som povedal: „Pane, prišiel som s úžasným projektom a urobím vám veľkú službu.“

„Službu?“ žiadal o vysvetlenie.

„Ak vy mne urobíte malú službu, začiatkom roku vám zariadim otvorenie 10 000 nových bankových účtov,“ povedal som mu.

„Desaťtisíc nových bankových účtov!“ zvolal.

„Zdvihnite telefón a zavolajte si na políciu. Spýtajte sa na meno Yonggi Cho a zistíte, že je to pastor najväčšieho zboru v Soule. Má viac než 10 000 členov a má nad nimi veľkú autoritu. Môže zariadiť, aby od nového roku previedol každý z nich svoj bankový účet do vašej banky. Urobím pre vás túto úžasnú službu, keď vy urobíte niečo pre mňa.“

Zavolať svoju sekretárku, aby preverila, čo som mu povedal. Zistilo sa, že všetko sedí. Pýtal sa: „Čo myslíte tou službou, ktorú môžem pre vás urobiť?“

„Napíšte mi šek na 50 000 dolárov,“ povedal som. „Nemám čas vyplňovať žiadosti o pôžičku. Ale vy ste obchodník. Ja som kráľovský obchodník. Obchodníci idú často do veľkých podnikov bez čohokoľvek, len s dôverou a istotou, aby ukázali, že uspejú. Malé obchodné záležitosti musia prejsť právnou a papierovou cestou, ale keď robíme veľké obchody, nepozeralme na tieto veci a veríme, že to dobre dopadne. Ak ste veľký obchodník - a ja si myslím, že ste - urobíte to

pre mňa.“

Prezident si zavolať svojho viceprezidenta a ten mu povedal: „Nemôžete to urobiť. Dal by ste za to svoj krk. To nie je len 50 000 dolárov. Je to 50 000 dolárov bez akýchkoľvek záruk a papierov. Nemôžete to urobiť.“

Ten muž sa posadil a krútil hlavou. Potom povedal: „Pane, musím sa tomu pousmiať. Nikdy v živote som necítil takú zmes pocitov. Dôverujem vám. Keby som vám tak veľmi nedôveroval, nikdy by som to neurobil. Mám rad takýchto ľudí. Ste statočný človek a páči sa mi vaša viera. Dávam tým do vašej ruky celý svoj život a kariéru, a už to nikdy neurobím. Tentokrát však dám za vás krk. „Prineste mi šek na 50 000 dolárov,“ prikázal svojmu viceprezidentovi. „Dôverujem vám, že dodržíte svoj sľub,“ povedal a vyplnil šek na 50 000 zo svojich súromných úspor ako pôžičku pre náš zbor.

Keď som so šekom vychádzal z kancelárie, cítil som, ako rastiem. Znovu som bol v Ondrejovej škole. Odovzdal som peniaze presne o šiestej, keď banka zatvárala, a bol som zachránený.

V ďalšom roku som do tej banky presunul naše zborové účty, čo si prezident vybral namiesto tých 10 000 účtov.

Veľakrát Boh čaká do poslednej chvíle, než odpovie na naše modlitby. Keď si obnovil svoju myseľ, a keď si sa naučil, ako chodiť s Bohom, potom musí až do poslednej chvíle vytrvať v dôvere Bohu vo veci tohto druhu zázračných zásahov. Nestrachuj sa.

Obnov svoj myšlienkový život. Neprispôbuj sa tradičnému mysleniu. Obnov svoje myšlienky štúdiom Božieho Slova. To je učebnica, pomocou ktorej môžeš obnoviť svoju myseľ, naplniť sa pozitívnym myslením a naučiť sa myslieť vo sfére zázrakov.

Zameraj svoju myseľ na Boží úspech

Tretím krokom je zamerať svoju myseľ na úspech. Musíš si naplniť svoju myseľ vedomím víťazstva v Kristovi pre každú situáciu. Musíš svoju myseľ obrátiť na prijatie Božej hojnosti. Boh nikdy nesklame. Každé zaslúbenie má podmienku, a keď túto podmienku naplníš, môžeš smelo prísť a žiadať o čokoľvek, čo potrebuješ. Ak prijímaš Božie myšlienky, si na ceste k úspešnému životu, kamkoľvek pôjdeš.

Boh nikdy neprehráva, lebo On je večný Víťaz, a pretože On je Víťaz a žije v tebe, mal by si mať vedomie víťazstva. Boh nemá v ni-

čom nedostatok, pokiaľ si Jeho dieťa a smeruješ svoju myseľ, aby žila v Božích myšlienkach, budeš mať vedomie hojnosti a viera ťa povedie k Božej hojnosti.

Tento druh vedomia je dôležitý. Mysli Božím spôsobom! V Ňom nie je nič negatívneho. Ak máš vedomie menejcennosti, vedomie chudoby, vedomie nemoci či vedomie zlyhania, nedovolil si, aby sa pozitívne postoje tvojej skúsenosti znovuzrodenia stali súčasťou tvojej osobnosti. Každý deň, v každej životnej situácii sa rozhoduješ. Z kresťanského hľadiska máš v živote dve možnosti: žiť s negatívnymi myšlienkami, alebo žiť s pozitívnymi myšlienkami. Tvoj úspech začína vedomím, že všetko môžeš v Kristovi, ktorý ťa posilňuje. Áno, môžeš, ale voľba zostáva na tebe. Duch Svätý ťa nikdy nebude nútiť voliť to alebo ono. Boh je tvoja Pomoc. Je Hojnosť. Je Život! Je Pokoj. Je Víťazstvo. V Ňom je víťazný život. Jeho Slovo je plné príkladov, ktoré ti pomôžu vidieť, ako je Boh skutočne nasmerovaný na úspech. Pokiaľ spolu dvaja ľudia nesúhlasia, ako by mohli spolupracovať? Boh má na mysli to najlepšie pre tvoj život a prácu. Aby si s Ním mohol chodiť a spolupracovať, musíš si do svojho srdca nechať vstúpiť veľké očakávania, ktoré ohľadom teba Boh má, a Jeho vedomie úspechu, tak aby sa stal tvojím vlastným.

Obnov svoju myseľ. Stále čítaj v Biblii, kto a prečo mal úspech. Uvažuj v pojmoch víťazstva a hojnosti. Keď budeš mať úplne obnovenú myseľ, budeš kandidátom na prijatie hovoreného Božieho Slova. Smelo vstrebávaj Božie Slovo do svojho myšlienkového života. Modlitbou a čítaním Božieho Slova podrastie tvoja viera a skrze vieru budeš schopný pozdvihnúť svoju hlavu.

Pozerať na Pána. I keď možno nič nepocítiš, ži v obnovenom myslení a dôveruj Bohu. Pamätaj, že Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i naveky. Boh Jahve sa nikdy nemení. Slovo Božie nikdy nepadne na zem, bez toho, aby prinieslo ovocie - bez toho, aby si videl výsledky.

Nemôžeme žiť iba chlebom, ale každým Slovom, ktoré vychádza od Boha. Nerobí rozdiel, či je človek čierny alebo biely, žltý alebo červený, alebo z inej rasy. Všetci sme v tele Kristovom a On nás miluje bez ohľadu na to, kto sme. Žijeme Jeho slovom, ktoré je vždy svetlom pre naše nohy, aby nás viedlo k úspešnému životu.

Obnov svoju myseľ. Stále vo svojom živote uvažuj v pojmoch úspechu, v pojmoch víťazstva a v pojmoch Jeho požehnania, to ti dá hojnosť vo všetkom, čo potrebuješ, aby si mohol žehnať ostatným.

Rozmýšľaj o veľkých veciach, veľkých cieľoch. Žiješ len raz. Pre

Pána je to vzácné. Chce vidieť, ako prinesieš slávu Jeho menu. Pokiaľ On prebýva v tvojom živote, potom všetky Jeho triumfálne víťazstvá môžu byť tvojimi triumfálnymi víťazstvami.

Kristus je stále taký mocný, ako bol pred dvetisíc rokmi, ale dnes jedná skrze svoje vykúpené deti. Žehná im, aby mohli žehnať ostatným a aby svet mohol vidieť Jeho v tebe i vo mne.

Zákon myslenia a žiadosti

Efezským 3,20 hovorí: „Tomu však, ktorý môže nad toto všetko urobiť omnoho viac, ako my prosíme, alebo rozumieme a to podľa moci, ktorá pôsobí v nás...“ Tento princíp nazývam zákonom myslenia a žiadosti. Veľa ľudí si myslí, že niečo dostanú len tým, že budú žiadať. Biblia však hovorí, že On urobí viac, ako si len môžeme pomyslieť, ba viac, ako žiadame. Boh dáva odpoveď skrze tvoj myšlienkový život, podľa toho, aký veľký je On v твоjich predstavách, alebo aká je tvoja predstava o Ňom malá. Robí „omnoho viac, ako my prosíme...“, omnoho viac, o čo by sme mohli žiadať, čo by sme si mohli predstaviť.

Aký je tvoj myšlienkový život? Obnovil si ho? Boh chce konať ďaleko viac nad to všetko, čo si myslíš, že môže, bude to však na základe tvojho obnoveného myšlienkového života. Myslíš na chudobu? Myslíš na chorobu? Myslíš, že „to nie je možné“? Myslíš negatívne? Uvažuješ o zlyhaní? Ak sa modlíš s týmito negatívnymi postojmi, Boh nemá, kde by vstúpil, pretože nežije v negatívnom! Nepozerať na to, v akej krajine žiješ, On je tvoj Zdroj! Môže urobiť oveľa viac nad to všetko, čo môžeš žiadať, či si môžeš pomyslieť - práve tam, kde si. On je stále Bohom zázrakov! Vie, kde sú zdroje. Všetky sú Jeho! Biblia hovorí: „Vlastní stáda na tisícoch horách“ a je to pravda. Ak je nutné, môže niektoré predať svojim tajomným spôsobom a kdekoľvek si, naplniť tvoje potreby podľa svojho Slova. Práve tam, kde si.

Musíš čítať Bibliu. Ale nečítaj ju z povinnosti voči Pánovi ani kvôli novým normám pre život. Nečítaj ju kvôli historickému bádaniu. Čítaj ju, aby si nasýtil svoje srdce a myseľ tak, aby mal Duch Svätý materiál na obnovu tvojho myšlienkového života. Naplň svoje myslenie Božím Slovom. Rozjímaj nad ním ako Dávid. Potom môžeš chodiť s Bohom a hovoriť s Ním v novom rozmere a z tvojho života potečie Jeho zázračná moc, aby sa dotýkala ostatných a prinášala Mu slávu.

6. KAPITOLA

Semienko viery

Čo je to úplná viera? Ako môžeš mať úplnú, absolútnu vieru? Je jednoduché povedať „ver“, v skutočnosti však veriť a nemať v srdci pochybnosti nie je jednoduché. Moje srdce pochopilo úžasnú pravdu, s ktorou sa chcem s vami podeliť.

V Markovi 11,22-23 čítame: „Ježiš im na to povedal: „Majte vieru Božiu. Amen, vám hovorím, že keby niekto povedal tejto hore: „Zdvihni sa a hoď sa do mora“ a nepochyboval by vo svojom srdci, ale by veril, že má čokoľvek by povedal, bude mu dané.“

Pokiaľ ide o moje skúsenosti, veľa rokov som sa lopotil a snažil, aby som mal pevnú vieru. V mnohých situáciách som znovu a znovu hovoril: „Verím, verím!“ V skutočnosti som však nemohol. V srdci som nemal neotrasiteľnú istotu a pokoj, ktorý tam, ako sa zdá, môže byť len vtedy, keď je prítomná viera. Bolo to namáhavé. Ako je možné veriť a nemať ani stopu pochybnosti? Skutočne je možné mať vieru v srdci bez pochybností? Ak skutočne celým svojim srdcom veriš bez akéhokoľvek pochybovania, potom môžeš prikázať svojej hore, aby sa premiestnila do mora, a tá hora to urobí. Ak však prikážeš svojej hore, aby sa premiestnila, a ona to neurobí, je to znamenie toho, že máš stále pochybnosti a prekážky a nemáš úplnú vieru. Hora sa premiestni iba vtedy, keď má niekto úplnú vieru.

Ježiš povedal: „Majte vieru Božiu.“ Keď bol tento verš preložený znalcami gréčtiny, ktorí tento verš spoločne prekladali, zistili, že môže mať dva rôzne významy. Jedna skupina ho preložila: „Majte vieru Božiu.“ Druhá skupina ho preložila: „Majte vieru v Boha.“ Aj napriek tomu, že ho každá skupina preložila inak, obe skupiny znalcov gréčtiny skonštatovali, že oba preklady sú presné. Pozrime sa na to podrobnejšie. Z gréčtiny vidíme, že Boh dal v skutočnosti dokopy dva významy. Preto nesmú byť od seba nikdy oddelené. Musíme ich spojiť a držať pokope. Musíme mať vieru v Boha, ale musíme mať v sebe aj vieru Božiu.

Viera najskôr začína naším ľudským úsilím veriť. Je to často sna-

ha pokúšať sa mať vieru v Boha. Nemáme pokoj, po ktorom túžime, a sme znepokojení, že ho nemáme. Aj napriek tomu, že je **namáhavé veriť**, je to počiatok základu viery.

V Markovi 2,1-5 čítame o ochrnutom mužovi, ktorý bol úplne bezmocný. Dostalo sa mu rôznych druhov liečenia, stále však na tom nebol dobre. Jedného dňa počul správy o tom, že do jeho mesta prišiel Ježiš Kristus a uveril, že keď príde k Ježišovi, bude uzdravený. Veril celým srdcom, ale samotná viera nespôsobí uzdravenie. **Roz-hodol sa pridať k svojej viere skutok.** Požiadal štyroch zo svojich priateľov, aby ho vzali k Ježišovi. Jeho priatelia ho položili na nosítka a išli k miestu, kde bol Ježiš. Keď prichádzali, zástup bol tak veľký, že sa ani nemohli dostať k dverám. On však bol pevne rozhodnutý dostať sa k Ježišovi a také odhodlanie vždy nájde cestu. Dohodli sa teda, že ho vezmú na strechu domu. Keď na ňu vyliezli, odstránili časť strešnej krytiny. Urobili takú veľkú dieru, aby mohli spustiť toho muža na nosítkach dolu priamo pred Ježiša.

Biblia nám opisuje, ako sa to stalo: „**Ježiš videl ich vieru.**“ Áno, Ježiš skutočne uvidel vieru toho ochrnutého muža a hovoril priamo k nemu: „**Synu, odpúšťajú sa ti tvoje hriechy.**“ (Marek 2,5) „**Hovorím ti, vstaň...**“ a ten muž hneď pred nimi vstal a oslavujúc Boha odišiel do svojho domu. (Lukáš 5,24-25)

Aký bol rozdiel medzi prvou a druhou fázou? V prvej fáze viery ten ochrnutý vo viere prišiel. Áno, už veril, ale nič sa nestalo. Ježiš videl jeho túžbu byť uzdravený a jeho odhodlanie dostať sa k Ježišovi a videl, že ho toto odhodlanie prinútilo urobiť všetko, čo zo svojej strany urobiť mohol, aby sa k nemu dostal.

Tu sa stalo niečo zaujímavé a mocné. Keď Ježiš videl vieru ochrnutého, POTOM vložil svoju vieru činenia zázrakov do viery toho ochrnutého. Ihneď v tom momente chorý zažil zázrak prenášajúci hory! Toto je veľmi dôležité pravidlo - tvoja viera prináša Božiu vieru.

Ježiš chce vidieť vieru v našich každodenných okolnostiach. Ako veriaci túžime, aby naša viera rástla. Túžime, aby sa v našich životoch diali zázraky.

Je dôležité vedieť, že každý veriaci má vieru v Boha. Vo chvíli obrátenia sa v jeho srdci zrodí viera skrze Ducha Svätého, ale na to, aby sme zakúšali rast viery, musíme ju používať. Jej používaním v malých veciach naša viera rastie a verí Bohu vo väčších veciach a priťahuje Božiu vieru, pokým nezakúsime zázrak premiestnenia hory.

Boh vždy jedná s našou vierou.

Prvé štádium našej viery je **snažiac sa, zápasiaca viera**, ľudská viera. I keď je to **snažiac sa, zápasiaca viera**, je to viera v prvom štádiu. **Vtedy musí byť zasadené „semeno viery“**, aby sme mohli zakúšať viac viery a privolať tak potrebný zázrak.

Albert Einstein objavil vo fyzike teóriu relativity a stalatalatala-tala sa svetoznámu. Dr. Oral Roberts obhajuje „semeno viery“ ako najdôležitejší princíp Božej viery. „**Semeno viery**“ je semeno, ktoré musí byť uvoľnené, aby Boh videl tvoju vieru v Neho. Boh chce vidieť tvoje semeno viery. Možno hovoriť: „Verím! Verím! Verím!“, ale Boh hovorí, že chce vidieť dôkaz toho, že naozaj veríš. I keď sa **namáhaš**, Boh chce vidieť v tvojej námahe vieru a chce, aby si dokázal, že **veríš**. **Túži, aby si Mu ukázal svoje „semeno viery“**. Keď vidí tvoj dôkaz viery, tvoje semeno viery, **odá k tvojej viere svoju vieru a urobí pre teba zázrak!**

Ten ochrnutý muž ukázal svoju vieru tým, že urobil všetko, čo mohol, aby sa dostal k Ježišovi. Ako ukazuješ svoju vieru ty? Môže tvoju vieru vidieť? On hľadá tvoju vieru, na ktorú by mohol položiť tú svoju, aby si mal vieru, ktorá hýbe horami. Veľa ľudí používa len ľudské úsilie a dúfa, že vlastnou silou dosiahnu to, aby sa stal zázrak. Princíp Božieho Slova je tu veľmi jasný: keď ochrnutý prejavil svoju vôľu urobiť všetko, čo bolo v ľudských silách, aby sa dostal k Ježišovi, svojim plným nasadením, vytrvalým a odhodlaným, potom Ježiš uvidel jeho vieru, že bude uzdravený. **Nesnaž sa dosiahnuť zázrak iba ľudskou vierou.** Ľudská viera je len ľudská viera. Je to prvé štádium viery a je potrebné viac, aby sme sa dotkli Božieho srdca. Boh chce vidieť tvoje semeno viery. Ľudská viera, prvé štádium základnej viery, nemôže sama pohnúť horami, ale ak zasadiš semeno viery, tvoja ľudská viera sa posunie k väčšej viere, ktorá pohne Božím srdcom k zázraku.

Semeno viery je veľmi dôležité. Keď mám veľký problém, potom aj napriek tomu, že verím, že ho Boh môže vyriešiť, **chcem vždy ukázať svoju vieru tým, že robím, čo môžem.** Aj keď verím, **prinášam Bohu aj semeno viery vo forme finančných darov, značné sumy, ktoré pre mňa v tom okamihu znamenajú obeť.** Niekedy sa v srdci trasiem a hovorím: „Môj Bože, môžem si dovoliť dať také veľké semeno?“ **Prinesiem ho a zasejem do Božieho diela.** Potom pokračujem v modlitbe a čakám na Božiu prítomnosť, **kým Ho nepočujem vo svojom duchu.** Skôr alebo neskôr na mňa príde Božia viera, a keď sa tak stane,

viem to! Môžem povstať a prikázať svojej hore: „Hora, premiestni sa z môjho života do mora!“ A hora sa vždy pohne. Haleluja! Premiestnil si už horu? Zasadil si už semeno viery, ktoré mohol Boh vidieť?

Syn jedného s mojich starších zboru pomaly slabol a umieral na reumatickú artritídu. Každý deň som sa za neho modlil: „Bože, uzdravenie je v Písme. Zaslúbil si uzdravenie. Verím, že ho uzdravíš. Verím!“ Keď som však na toho chlapca vložil ruky a modlil sa, zápasil som o vieru. Neprestával som na neho myslieť. Veril som, nemal som však Božiu vieru na jeho úplné uzdravenie. Napriek tomu som sa za neho tri roky modlil, jeho stav sa postupne zhoršoval. Nakoniec bol úplne ochrnutý a nemohol vôbec chodiť. Členovia rodiny ho nosili do školy a zo školy na chrbte. Rodičia boli milionári, ale nikdy nezasiali semeno do Božieho kráľovstva. Iba ku mne prinášali svojho syna, aby som sa za neho pomodlil. Usilovne si priali, aby bol uzdravený, a ja som sa pokúšal ohľadom neho uplatniť svoju vieru, ale moje srdce zostávalo plné pochybností. O tri roky neskôr sa táto rodina rozhodla zasíť do Božieho kráľovstva. Priniesli do zboru veľký dar a obetovali ho Pánovi. Potom so mnou pokračovali v modlitbách za jeho uzdravenie.

Jedného večera, keď starší zboru a ich manželky večerali v zbrovej jedálni s mojou manželkou a so mnou, myslel som znovu na toho chlapca. Aj napriek tomu, že som sa za neho modlil tri roky, v ten večer počas večere na mňa zostúpil Duch Svätý a do môjho srdca vstúpila Božia viera na jeho uzdravenie. Zrazu som veril v úplné uzdravenie tohto dieťaťa absolútne nepohyblivou vierou. V srdci som sa chvel! Tak veľká bola moc, ktorá padla do môjho srdca! Nemal som strach ani pochybností, že nebude uzdravený. Bola to skutočne veľká viera. Dovtedy som mal všeobecnú vieru na uzdravenie, teraz som však znovu rozoznal, že mi bola daná Božia nadprirodzená viera, a s veľkou bážňou, ako to zvykne byť, vedel som, že verím v uzdravenie chlapca Božou vierou. Vstal som a išiel som k stolu, kde sedeli chlapcoví rodičia. Postavil som sa pred nich a oznámil som im: „Kim, dnes večer bude tvoj syn uzdravený.“ Keď som hovoril, veril som bez zapochybovania, že bolestivá hora reumatickej artritídy bude odstránená. Preniknutý tak veľkou vierou som opakoval: „Dnes večer bude tvoj syn uzdravený. Choď domov v pokoji.“

Keď som hovoril, tento milý starší zboru i jeho žena začali plakať. O chvíľu nebolo v tejto miestnosti jediné oko suché, pretože my všetci sme niesli utrpenie tejto rodiny a modlili sme sa za ich syna.

Potom, keď som sa vrátil k nášmu stolu, moja manželka sa ma spýtala, čo som tej rodine povedal, že začali plakať. Povedal som jej, že som im oznámil, že ich syn bude dnes večer uzdravený. Bola prekvapená. „Modlil si sa za to dieťa tri roky a nič sa nestalo, a teraz si im z ničoho nič povedal, že bude dnes večer uzdravený? Čo keď nebude? Rozkrikuje sa to a čo potom urobíš?“

Jej odpoveď bola normálna reakcia niekoho, kto neprijal vieru Božiu v uzdravenie. Ale ja som vedel, že ten večer bude uzdravený. V tú chvíľu som svedectvo o jeho uzdravení dostal ja namiesto jeho rodičov, i keď semeno viery zasiali oni a nie ja, pričom vieru sme mali obaja.

Ako sa zmenil smer vývoja telesného stavu toho dieťaťa? Isli tak ďaleko, ako mohli, aby ukázali Bohu svoju vieru, aby ukázali, že Mu veria ohľadom uzdravenia svojho syna. Zasiali semeno. Boh videl ich i moju zápasiacu vieru, ale po tom, čo prejavili svoju vieru tým, že zasiali semeno, Boh uvoľnil svoju vieru. Teraz som nemal len vieru v Boha, ale na moju vieru prišla viera Božia a ja som to rozoznal.

V ten večer, keď sa rodičia vrátili domov, prišiel im syn, ako zvyčajne, naproti k dverám, aby ich pozdravil. Po niekoľkých otázkach a poznámkach mu rodičia povedali: „Počas večere prišiel k nášmu stolu pastor Cho a oznámil nám, že dnes večer budeš uzdravený a že dnes večer bude to uzdravenie vidieť. Synu, v mene Ježiša, povstaň.“

Chlapec začal plakať. „Ocko, vieš, že nemôžem vstať. Som už tri roky ochrnutý a zabudol som, ako sa vstáva.“

„Aj keď si myslíš, že si zabudol, synu, v mene Ježiša v autorite Jeho slova ti prikazujem, aby si povstal.“ Pánova prítomnosť bola v tej miestnosti toho večera veľmi skutočná. Všetci plakali a zároveň uctievali Pána. Potom vzali chlapcove ruky, ktoré boli po troch rokoch pokrútené a bezmocné, trpezlivo mu pomáhali a nechali ho vyvinúť vlastné úsilie, aby povstal. Náhle sa začali diať nadprirodzené veci. Pokrútené nohy silneli priamo pred ich očami! Postavil sa na jednu nohu, potom natiahol i druhú, a ako konal vo viere, aby sa postavil, Duch Svätý, ktorý pôsobí zázraky, ho úplne uzdravil, takže mohol chodiť. Pomaly vyšiel von a dole na ulicu. Susedia počuli rozruch a prišli, aby boli svedkami najneobvyklejšej veci, ktorú kedy videli. Prišiel Lekár! Božia viera sa znovu prejavila a v ten večer bol chlapec úplne uzdravený.

Uzdravenie tohto chromého dieťaťa bolo jedinečným svedectvom pre okolie, pretože všetci susedia videli jeho stav počas troch

rokov. Teraz boli prekvapení, keď ho videli, ako začína poskakovať a neskoršie sám chodiť do školy. Ľudia z rôznych miest sa pýtali: „Čo sa s ním stalo? Čo sa stalo?“ Vďaka tomuto zázraku sa veľa susedov - nekresťanov obrátilo ku Kristovi a kresťania boli mocne povzbudení. Naučili sa cennú lekciu o dôležitosti zasadeného semena.

V roku 1987 ma Pán viedol, aby som začal vydávať denník a týždenník so svetskými i kresťanskými správami. Je to náš „tichý kazateľ“ pre náš národ a ďalšie krajiny, kde žijú Kórejci.

Pred niekoľkými rokmi som potreboval požičať 40 miliónov dolárov na vysoko výkonný tlačiarenský stroj zo Švajčiarska. Potreboval som tie peniaze zohnať do dvoch týždňov, ale nemal som majetok požadovanej hodnoty, aby som si mohol taký obnos požičať. Mal som najväčšiu vieru na svete, ale moja viera bola v štádiu zápasnicej viery. Raz som skutočne veril, a inokedy som v srdci pochyboval. Prebdel som veľa nocí. Veril som, ale moja viera nebola úplná. Nemal som vieru Božiu. Nemohol som tej hore prikázať, aby sa premiestnila do mora. Potom som sa jedného dňa rozhodol zasiať semeno viery na Božiu slávu.

„Bože,“ modlil som sa, „mám len základnú vieru, svoju ľudskú vieru, teraz som však zasial semeno viery. Očakávam, že Ty urobíš svoj diel.“

Týždeň som pokračoval v modlitbách. Koncom druhého týždňa mala byť zmluva hotová. Vo štvrtok prišiel môj pokladník ku mne do kancelárie. „Pastor nie som schopný uzatvoriť s bankou úverovú zmluvu. Nemáme majetok v takej hodnote, akú požadujú, aby nám požičali 40 miliónov dolárov. Navyše povedali, že za sedemdesiat rokov existencie banky nikdy nepožičal takú sumu peňazí bez riadneho ručenia.“

V srdci som vedel, že tá hora bude odstránená. „Mám vieru v Boha,“ povedal som pokladníkovi, „ale ešte nemám vieru Božiu. Každú chvíľu príde Božia viera, pretože som už zasial semeno.“

Vo štvrtok večer, po tom, čo som sa vrátil domov, išiel som ako obvykle do svojej modlitebnej izby. Začal som sa modliť. „Bože, zasial som semeno viery. Viem, že mi pomôžeš!“

Po modlitbe som ticho čakal v Božej prítomnosti a v okamihu to vyzeralo, akoby sa otvorilo nebo a Božia viera vstúpila do môjho srdca. Poznal som to. Začal som prijímať Božiu vieru! Keď príde Božia viera, s istotou to spoznáte! Prišiel neopísateľný pokoj a úplne ma obklopil. Strach bol preč. Niekoľko minút som sa cítil, akoby som

prijal všetku vieru vesmíru. Postavil som sa a s autoritou som hlasne hovoril: „Banka, prikazujem ti, aby si uzavrela úverovú zmluvu na 40 miliónov dolárov.“

Keď som vychádzal zo svojej modlitebnej izby, manželka si ihneď všimla, že moja tvár je rozpálená a inštinktívne vedela, čo sa stalo. Na druhý deň som išiel do zboru a zavolať som pokladníkovi: „Ideme do banky. Dnes nám vydajú úverovú zmluvu!“

„Pastor,“ zvolal, „vy snívate!“

„Áno, snívam,“ povedal som. „Včera mal môj sen len základnú vieru, ale dostal som Božiu vieru. Hora bude odstránená. Prikázal som jej, aby sa pohla a ona sa pohne.“

Pokladník išiel do banky. Bol tam tri alebo štyri hodiny, ale keď sa vrátil, mal úverovú zmluvu na 40 miliónov dolárov! To je výsledok Božej viery!

Neskôr ma navštívil prezident a úradníci z tej banky. Vyzerali trochu nervózne. „Za sedemdesiat rokov existencie našej banky,“ povedali, „sme nikdy neuzavreli úverovú zmluvu na tak veľkú sumu bez dostatočného krytia. Avšak cítili sme, ako by sme boli pučení vyššou mocou požičať vám tie peniaze a sme radi, že sme to urobili.“

Božia viera! Medzi ľudskou vierou a vierou Božou je určitý rozdiel. Viera najprv začína na ľudskej strane a je to zápasniaca viera. Písmo nás však povzbudzuje, aby sme mali vieru v Boha, pretože môžeme prísť k prijatiu Božej viery. Ako môžeš prijať Božiu vieru? Tým, že máš - zasadené semeno. A potom stoj na Jeho slove. Keď zaseješ semeno, položil si základ, na ktorý môže Boh umiestniť svoju vieru. Chápeš to?

Po zasiatí semena sa modli a čakaj. Obdobie čakania je veľmi dôležité. Nevydávaj sa na cestu len so svojou vierou, bez toho aby si toto robil. Ver Bohu a uctievaj Ho. Keď potom príde Jeho načasovanie, položí svoju vieru na tvoju. Bude k tebe hovoriť skrze svoje Slovo a Božia viera sa prejaví.

Áno, ten ochrnutý muž mal vieru, ale potreboval viac viery. Išiel teda ďalej. Zasial semeno viery svojím konaním. Urobil všetko, čo mohol, aby sa dostal k Ježišovi. Dovolil by si niekomu, aby vyliezol na strechu tvojho domu, vylomil krytinu a urobil tak veľkú diery, len aby mohol vliezť dnu, bez toho aby si chcel náhradu škody? Ten chlapík naozaj veril a prejavil svoju vieru zasiatím semena. Pravdepodobne si povedal v srdci: „Zaplatím za tú strechu neskôr, ale teraz, nech to stojí, čo to stojí, musím sa dostať k Ježišovi, musím sa